

ဒီဂျစ်တယ်နီဇေးရှင်

တိုက်ပွဲဝင် တပ်ခွဲမှူးများ၏
ကိုယ်တွေ့ထူးဆန်း စစ်မှတ်တမ်းများ

ကပ္ပတိန်ဝန်

လေယူကျော်ထင်

တိုက်ပွဲဝင်တပ်ခွဲမှူးများ ၏ စစ်မြေပြင်မှ ကိုယ်တွေ့ထူးဆန်း
စစ်မှတ်တမ်းများ စာအုပ်အတွက်
စာရေးသူ ကပ္ပတိန်ဝန် (ခြေလျင်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး) ၏
အမှာ စာ

ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက်
မြန်မာ့တပ်မတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်
တွင် အခြားအဆင့်ဘဝဖြင့် တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့ပါသည်။ ။ အဝေးသင်
ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးနောက် တပ်မတော်(ကြည်း)ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းရှိ ဗိုလ်
လောင်းသင်တန်းသို့ တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ အရာရှိဖြစ် လာပြီးနောက်
လည်း ရှေ့တန်းနယ်မြေ အသီးသီးတွင် စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များ ထမ်း
ဆောင်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ။ ရှေ့တန်း နောက်တန်း တာဝန်အသီးသီး ထမ်း
ဆောင်ရာတွင် ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံများ ၊ သာမန်တွေးရုံဖြင့် လ
က်မခံနိုင်သော ပရလောကအတွေ့အကြုံများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ။ မိမိလက်
အောက်ရှိစစ်သည် များ ၊ အထက်အရာရှိများ ၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်
များကိုပါ သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ။

ယခုအချိန်တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ညီငယ် "ဇေယျကျော်ထင်"
နှင့်အတူ ပူးတွဲ၍ ဤစာအုပ်အား ရေးသားပါသည်။ ။ ရေးသားရာတွင်

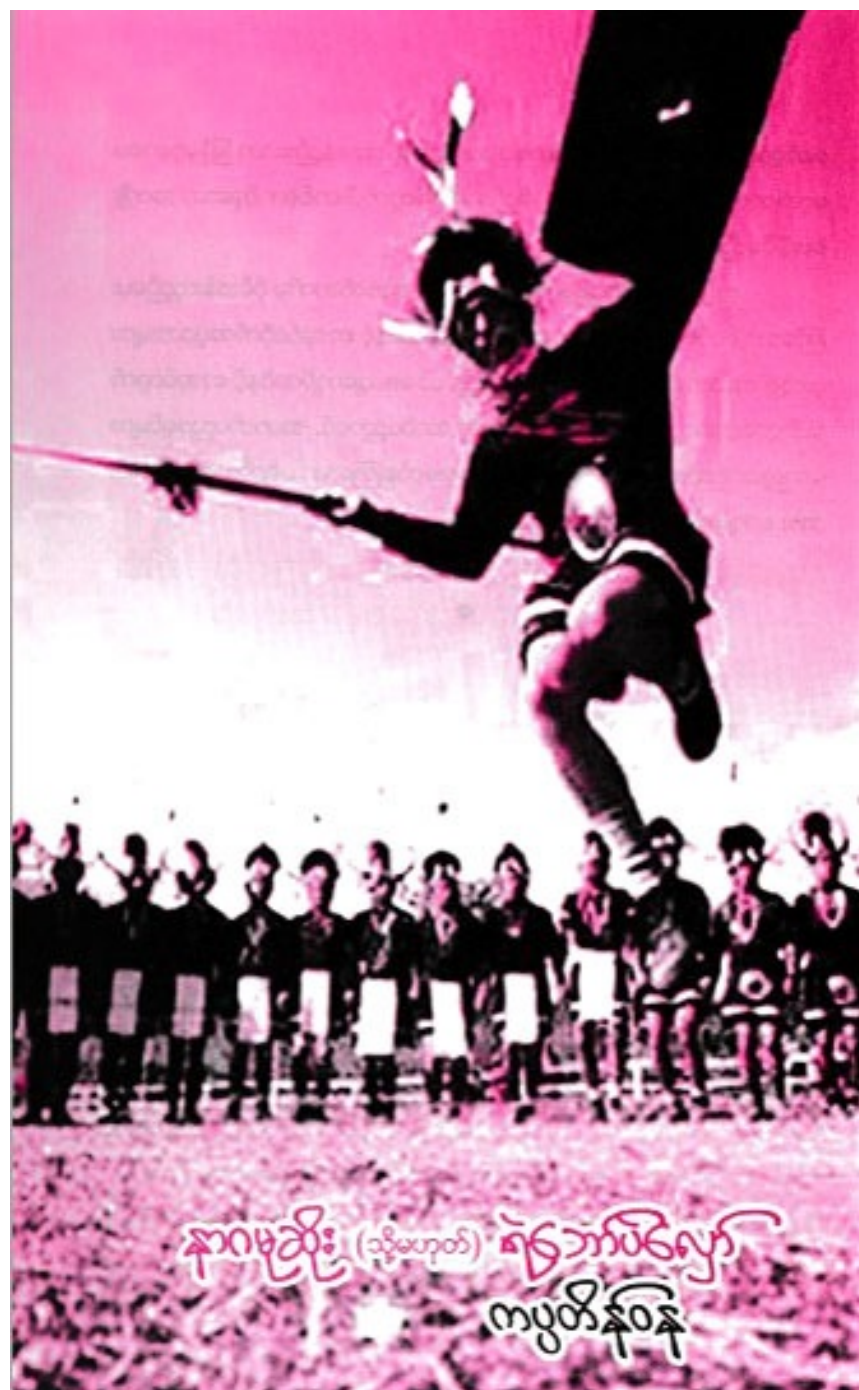
အားနည်းချက်များ ၊ မရှင်းလင်းချက်များ ၊ ရေးဖွဲ့မှု မဝီပြင်မှုများ ရှိပါက
မေတ္တာဖြင့် သည်းခံ၍ ဖတ်ရှုပေးစေချင်ပါသည် ။ စစ်စာပေ အမျိုးအ
စားအားနည်းသော မြန်မာ့စာပေ လောကအတွက်ရော ဖတ်ရှုသူပရိတ်
သတ်အတွက်ပါ တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်
လင့်မိပါသည် ။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ
ပေးကြသော စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ ဆရာဦးတင်ထွန်းနှင့် စာအုပ်တိုက်အ
ဖွဲ့သားများ ပူးတွဲ၍ ရေးသားပေးပါသော စာရေးသူ ညီငယ် ဇေယျကျော်
ထင်နှင့် စာအုပ်ထွက်ပေါ်လာရေးအတွက် ကြိုးစားပေးကြသော အသိပ
ညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များ ၊ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သောသူများ နှင့် အား
ပေးဖတ်ရှုကြသော ပရိသတ်အပေါင်းအား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်

။

* * *

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြံပါစေ
မေတ္တာမွန်ဖြင့်
ကပ္ပတိန်ဝန်
(ခြေလျင်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး)

နာဂမုဆိုး (သို့မဟုတ်) ရဲဘက်ပိလွှာ
ကပ္ပိတိနိန

နာဂမုဆိုး (သို့မဟုတ်) ရဲဘော်ပဲလှော်

ကပ္ပတိန်ဝန်

နာဂဆိုတာ ...

ပကာသနတွေ မရှိဘူး ...

မခမ်းနားဘူး မကြီးကျယ်ဘူး ...

ဒါပေမဲ့ မာနတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ။

မုဆိုးဆိုတာ ...

မုဆိုးဘဝတွေက မရေရာကြဘူး ...

မကောက်ကျစ်ဘူး ...

သူ့ဘဝထဲကို လာလည်တဲ့ သူတွေကို ...

အမြဲကြိုဆိုနေတယ် ...

အားနာမှု၊ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုတွေ ရှိနေတယ်။ ။

နာဂဆိုတာ ...

ခေတ်မီပစ္စည်းတွေမရှိဘူး ...

အရောင်အဆင်းတွေမရှိဘူး ...

ဘဝအလှတရားတွေ ...

ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုတွေတော့ ...

အပြည့်ရှိနေတယ်။

မုဆိုးဆိုတာ ...

ပျော်စရာတွေက မရှိဘူး ...

ဘဝကခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ...

တောတောင်တွေအပေါ်မှာ တော့ ...

စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ ...

တာဝန်ဆိုတဲ့ စိတ် အပြည့်ရှိတယ်။ ။

နာဂဆိုတာ ...

ဘဝလမ်းတွေ မလှပကြဘူး ...

မြို့ကြီးပြကြီးတွေလို မတိုးတက်ကြဘူး ...

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘဝကိုသူတို့ ...

ကျေနပ်မှုနှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းတော့ ...

အပြည့်ရှိတယ်။ ။

မုဆိုးဆိုတာ ...

ကံတရားတွေ မလှပကြသေးဘူး ...

အန္တရာယ်တွေက အနမတဂ္ဂ ...

သူအသက်ရှင်နေသမျှတော့ ...

မျှော်လင့်ချက်တွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ။

နာဂဆိုတာ ...

ဟန်ဆောင်မှုတွေ သိပ်မရှိဘူး ...

မလှည့်ဖြားတတ်ဘူး ...

အရှိအတိုင်းဆက်ဆံတယ် ...

ရင်ထဲမှာ ရိုးသားမှုတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ။

မုဆိုးဆိုတာ ...

ခံယူချက်တွေ သိပ်မကောင်းဘူး

အသက်တွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့ သူ

နားလည်မှုတွေ အပြည့်ရှိတယ်။ ။

နာဂဆိုတာ ...

သူတို့ ဒေသအတွက် ရွေးချယ်ခွင့်တွေ မရှိကြဘူး ...

ဖြစ်သလိုနေနိုင်စွမ်း ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်စွမ်းတွေ ...

သူတို့ မှာ အပြည့်ပဲ။ ။

မုဆိုးဆိုတာ ...

ဘဝက ပန်းခင်းလမ်းလို မလှပခဲ့ဘူး ...

သေမယ် သတ်မယ် ဒါပဲသိတယ် ...

သူ့ရင်ထဲမှာ တော့ နူးညံ့မှုတွေ ...

လွမ်းမောခြင်းတွေ အပြည့်အဝနဲ့ လေ။ ။

တကယ်တော့ မဇ္ဈတ္တသွင်ပြင်အရ ...

နာဂတွေနဲ့ မုဆိုးဆိုတာက ...

ထပ်တူနီးပါး ရှိနေတတ်ပါပြီ။

ကျွန်တော်က ရိုးသားတဲ့ ...

နာဂမုဆိုးတစ်ယောက်ပါပဲ။

* * *

အပိုင်း(၁)

သူက သိပ်ရိုးသားတဲ့ သူ။ သစ္စာရှိ စစ်သည် တော်တစ်ယောက်။ အနေအထိုင်ရိုးသားသလို ဘာတာဝန်ပေးပေး ငြင်းလေ့မရှိခဲ့ဘူး။

သူက နာဂတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်။

သူ့ရိုးရာနာမည်က "ဂူးနား" လို့ ခေါ်တယ်။

သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ မှ ညှိခေါ်ထားတာ။ ရင်းနှီးတဲ့ သူတွေက "မောင်ထုံ" လို့ ခေါ်တယ်။ တကယ်တော့ သူက ထုံထိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာပြောပြော အထက်က အမိန့်ဆို ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်တတ်တဲ့ သူ။

သတ္တိကတော့ ကောင်းသလားမမေးနဲ့ သူ့ဒေသမှာ တုန်းက တောဝက်ကိုတောင် နပန်းဖက်လုံးပြီး ဓားနဲ့ ထိုးခဲ့ဖူးတဲ့ သူ။ စစ်ကိုင်းတိုင်း ခန္တီး

ဘက်က မထင်မရှား ရွာငယ်လေးတစ်ခုမှာ သူ့ကိုမွေးဖွားခဲ့တယ်။

ရိုးသားတယ်၊ စကားနည်းတယ်။ လိုအပ်ရင်တော့ ရန်သူလည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်သောက်ရဲတဲ့ သူတစ်ယောက်။ သူ့ကို ကျွန်တော်ကတော့ ရဲဘော်ပဲလျော် လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်ကျောင်းဆင်းစ ခုဗိုလ်ကထဲကနေ ဗကဖြစ်တဲ့ အထိ ၇ နှစ်ကျော် ရှေ့တန်းရောနောက်တန်းမှာ ပါ အတူတူတွဲခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အကြောင်းတွေကို အသေးစိတ် သိခဲ့ရတယ်။

သူကတပ်သားအဆင့်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်လေးစားမိတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်သိချင်စိတ်နဲ့ စူးစမ်းခဲ့တယ် သနားစရာကောင်းသလို ကြည်နူးစရာတွေ အများကြီးနဲ့ ပေါ့။

အခု သူ့အကြောင်းကို ရဲဘော်ပဲလျော်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ကျွန်တော်ပြန်လည် ရေးဖွဲ့လိုက်တယ်။ ဒါက ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မဟုတ်တဲ့ တကယ် ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အဖြစ်မှန်တစ်ပုဒ်ပဲ။

ဒီအကြောင်းတွေကို သူ့မွေးဖွားရာကနေ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတပ်ရင်း ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့ အထိ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုရေးရာမှာ သူ့အမျိုးအနွယ်အကြောင်းကနေ အစပြုပြီး ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

အချက်အလက်တွေကို လိုအပ်ချက်တွေရှိရင် ကျွန်တော့်အားနည်းချက်မို့ သည်းခံဖတ်ပေးကြပါ။ စာရေးဆရာမဟုတ်တော့ အားနည်းချက်၊ လိုအပ်ချက် မှားယွင်းမှုတွေကို သည်းခံပေးကြပါ။

ရဲဘော်ပဲလှော်(သို့) တပ်သားဂူးနားပြောပြခဲ့တဲ့ နာဂလူမျိုးတွေရဲ့ အကြောင်း

ကျုပ်တို့ ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရှိတယ်ဗျ။ ဒီအထဲက အချို့တွေက ထူးခြားလေးနက်တဲ့ သဘာဝရှိပြီး တောင်တန်းနေ မျိုးနွယ်စုတွေ ဖြစ်ကြတယ်။

သူတို့ ရဲ့ ပကတိ ဘဝပုံရိပ်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

ကျုပ်တို့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ နာဂတိုင်းရင်းသားတွေက အများအားဖြင့် ချင်းပြည်နယ် ဆွမ်မရတောင်တန်းဒေသနှင့် မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားပိုင်း တောင်ကုန်းထူထပ်ရာ ကချင်ပြည်နယ်ရဲ့ အချို့သော ဒေသများ တွေမှာ နာဂလူမျိုးစုတွေ အဖြစ် ကျယ်ပြန့်စွာ နေထိုင်နေတယ်လို့ ကျုပ်အမေက ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။

ခေတ်ဟောင်း မြန်မာရာဇဝင် (ဒေါက်တာသန်းထွန်း) စာမျက်နှာ ၂၈ မှာ တော့ ကျုပ်တို့ မျိုးနွယ်ရဲ့ အကြောင်းကို ဒီလိုပြဆိုထားတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်တွေက လူမျိုးနွယ်စု ဆင်းသက်ပုံအရတော့ တိဗက်အာသံ မြန်မာမျိုးနွယ်စုဖြစ်ကြတယ်။

နာဂလူမျိုးများ မွေးဖွားလာလျှင် မိဘများက ယောက်ျားဆို ဓားတစ်လက်၊ လှံတစ်လက်၊ မိန်းကလေးဆို ပုတီးလက်ကောက်တွေ လုပ်ပေးပြီး ရိုးရာသီချင်းတွေ၊ အကတွေ သင်ပေလေ့ရှိတယ်။

တစ်ခုချင်းကို ကျုပ်သိသလောက်နဲ့ စာရေးဆရာ မင်းနိုင်အောင်ရေး

တဲ့ နာဂရိုးရာပွဲတော်ထဲက အကြောင်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြောပြသွားပါမယ်။

ကောက်သစ်စားပွဲ

နိုဝင်ဘာ ၁၅ ရက် စပါးရိတ်သိမ်းပြီးချိန်တွင် ကောက်သစ်စားပွဲ ကျင်းပ လေ့ရှိကြတယ်။

ကောက်သစ်စားပွဲတွင် ရွာထဲက တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘဲ တောကောင်လိုက်ပြီး ဧည့်သည် များကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ့ရှိတယ်။

နာဂ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်

နာဂနှစ်သစ်ကူး ရိုးရာပွဲတော်ကို စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် ကျင်းပပြီးနောက် ချင်းပြည်နယ်တွင် ဆက်လက်ကျင်းပကြပါတယ်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းတွင် ကျင်းပသော မြို့နယ်များမှာ ခန္တီး၊ လေရှီး၊ လဟယ်နှင့် နန်းယွန်းမြို့နယ်တို့ ဖြစ်တယ်။

နာဂနှစ်သစ်ကူး ရိုးရာပွဲတော်သည် လူမှုရေးပွဲတော်ဖြစ်ပြီး ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်နှစ်က အတွေ့အကြုံများကို ဖလှယ်ရန်နှင့် လာမည့်နှစ်သစ်တွင် တွေ့ကြုံနိုင်သော အခက်အခဲများကို ကြိုတင်ဖြေရှင်းရန် ကောင်းမွန်သော စီမံကိန်းများ ချမှတ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ကျင်းပခြင်းဖြစ်တယ်။

အဆိုပါပွဲတော်တွင် လာမည့်နှစ်တွင် သီးနှံများ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်း၍ ရာသီ ဥတုကောင်းမွန်ရန်နှင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ ရောဂါဘယ ကင်းဝေးစေရန် ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းကြလေ့ရှိပါတယ်။

နာဂရိုးရာနှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သို့ နာဂတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်သော ရခိုင်တောင်တန်း၊ မုတ်တောင်တန်း၊ ပတ်ကျိုင်းတောင်တန်း၊ ဟူးကောင်းတောင်းတန်း၊ ခန္တီးခရိုင်နယ်စပ်ရှိ နာဂတိုင်းရင်းသားများ ပါ ခန္တီးခရိုင်၊ နန်းယွန်းမြို့ရှိ နာဂရိုးရာပွဲတော်သို့ တက်ရောက်ကြကြောင်း သိရတယ်။

နန်းယွန်းမြို့နယ်နှင့် ထိစပ်နေသော လိတ်နီချောင်း၊ ဟာနူးချောင်း၊ နောင်ယန်းအင်းနှင့် နောင်ဆိုင်အင်းတို့ ၌ နေထိုင်သော နာဂတိုင်းရင်းသားများ ပါ တက်ရောက်သဖြင့် နာဂရိုးရာပွဲတော်သည် အလွန်ပင် စည်ကားကြပါတယ်။

နာဂတိုင်းရင်းသားများ သည် အစဉ်အမြဲ ကျင်းပပြုလုပ်သော ပွဲတော်ဖြစ်သည့် နာဂရိုးရာ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် ဇန်နဝါရီ ၁၅ ရက်တွင် ကျင်းပတယ်။ နာဂတိုင်းရင်းသားများ ပြန်လည်ဆုံတွေ့သော ပွဲတော် ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှတ်တရအဖြစ် ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်၊ ကျွဲ၊ နွားနှင့် နွားနောက်တို့ အပြင် ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်ထားသည့် ခြံစောင်၊ လက်ရက်ခြင်း၊ ကြိမ်ကွင်း ငွေကွင်း စသည် တို့ ကိုလည်း လက်ဆောင်အဖြစ် ပွဲတော်ကာလအတွင်း လဲလှယ်ကြတာပေါ့။

ဤကဲ့သို့ လက်ဆောင်ပေးရာတွင် ကြီးမားပြီး သယ်ဆောင်ရာတွင် မလွယ်သော ကျွဲ၊ နွားများကို ငွေကြေးတန်ဖိုးဖြင့် သတ်မှတ်ပြီးပေးအပ်ခြင်းကို နာဂလူကြီးက ရှင်းပြ၍ သိရသည် ။ ထို့အပြင် နာဂမျိုးနွယ်စုများ ၏ ကောက်စိုက်ပွဲတော် ကောက်ရိတ်ပွဲတော်တို့ ကိုလည်း အစဉ်အလာမပျက် ကျင်းပကြကြောင်း သိရပါတယ်။

အကျယ်အဝန်း

နာဂတိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်သော တောင်တန်းတောင်ကုန်းများ သည် စုစုပေါင်းဧရိယာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၂.၅၅၅ မိုင်ကျော် ကျယ်ဝန်းကြောင်း သိရတယ်။

နာဂရိုးရာပစ္စည်းများ

နာဂတိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်စုများ ၏ နာဂရိုးရာပစ္စည်းများကို ခန္တီးမြို့၊ မီးဖြူကုန်းရပ်ရှိ လေယာဉ်ကွင်းသွားကားလမ်းတွင် ပြတိုက်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ပြသထားကြောင်း သိရတယ်။

ခန္တီးမြို့မှာ ကန်ဇင်းပင်များ ပေါက်သော နေရာတွင် ရွာတည်ခဲ့ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အမည်ဖြစ်ပြီး ဇန်နူးရိန်မှ ဇင်္ဂလိန်းရွာအဖြစ် ဇင်္ဂလိန်း နာဂလူမျိုးစုများက တည်ထောင်ခဲ့ကြတယ်။

လက်ရှိ ခန္တီးမြို့မှ ရှေးအခါက ဇင်္ဂလိန်းနာဂနေသူများ တည်ထောင် ခဲ့ကြောင်း ခန္တီးသမိုင်းမှတ်တမ်းများမှာ တွေ့ရပါတယ်။

ခန္တီး၊ လဟယ်၊ လေရှီး၊ နန်းယွန်းမြို့နယ်များမှာ တောင်ပေါ်နေ နာဂ တိုင်းရင်းသားများ ၏ ဒေသဖြစ်သဖြင့် နာဂတောင်တန်းဒေသဟု လူသိ များ ခဲ့ကြတယ်။

"ပယင်းနားတောင်း၊ ပယင်းလည်ဆွဲ၊ သန္တာပုတီး၊ ကျားစွယ်တွေက ခန္တီးမြို့ဦးပိုင်းကတွေ့တဲ့ နာဂရိုးရာ ပစ္စည်းတွေပါ။ နာဂမြေအိုး၊ နာဂကြေးလက်ကောက်တွေက ကတိုးနဲ့ စိန်နန်းရွာ စေတီပျက်တွေထဲ ကတွေ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ နာဂပယင်း နားတောင်း၊ ပုတီးရောင်စုံ၊ နာဂကြေးလက်ကောက်နဲ့ ငွေဒင်္ဂါးတွေက ထမံသီဘက်က တွေ့တာပါ။ နာဂလူမျိုးတွေဟာ ရှေးကတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်တယ် ဆို

တာ ပြိုပျက်သွားတဲ့ ဘုရားတွေမှာ ဌာပနာထဲကရရှိတဲ့ နာဂရိုးရာ ပစ္စည်းတွေ ကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။"

ဟု ပြတိုက်တာဝန်ရှိသူ နာဂအမျိုးသား ဦးကိုင်လုံက ပြောသည်။ နာဂရိုးရာ ပြတိုက်တွင် နာဂလုံများ ၊ ပုဆိန်များ ၊ ဓားနှင့် ပေါက်ပြားများ ရိုးရာသုံး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ခင်းကျင်းပြသ ထားရာ ခန္တီးမြို့သို့ လာရောက်သူများ ဝင်ရောက်လေ့လာ ကြည့်ရှုနိုင်တယ်။

နေထိုင်ရာ ဒေသ

ယခုအခါ နာဂတောင်တန်းဒေသတွင် နောက်အော်၊ လိုင်းနောင်၊ ပုံညို၊ လောင်တိန်၊ ပိန်းကူး၊ ရောက်ကွန်၊ တိုက်တီး၊ ကျမ်း၊ တန်ကွန်၊ လော၊ ပါရာ၊ မကူတီ၊ ကားရော၊ ဟိုင်းမြွေ စသော မျိုးနွယ်စုခွဲပေါင်း ၅၇ မျိုးရှိပြီး နာဂတိုင်းရင်းသားလူဦးရေ ၂ သိန်းနီးပါးရှိပြီး နာဂလူမျိုးအများ စုသည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ခန္တီးမြို့နယ်၊ ဟု မွလင်းမြို့နယ်၊ လေရှီးမြို့နယ်၊ လဟယ်မြို့နယ်၊ နန်းယွန်းမြို့နယ်တို့ တွင် နေထိုင် ကြပါတယ်။

ဤအကြောင်းအရာများက သူ၏ နာဂလူမျိုးများ အကြောင်းကို သူမှတ်သားရသလောက် "ဂူးနား" ပြောပြခြင်းပင်။

ဆက်လက်၍ သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှ စ၍ သူပြောတတ်သလို ပြောပြသည် ကို ဆက်လက်ရေး သားသွားပါမည်။

"ကျွန်တော့်နာမည်က ဂူးနားပါ ... ဗက၊ ခန္တီးမြို့နယ်ထဲက တောင်ပေါ် ရွာလေးတစ်နေရာမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေနာမ

ည့်က လိန်းရှိပါ။ အမေကတော့ ပုခွာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ညီ
မလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။"

ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း အဖေက အမဲလိုက်ပါတယ်။ အမေက
တော့ တောင်ယာလုပ်ပါတယ်။ အဖေက သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ မုဆိုးကြီး
တစ်ယောက်ပါ။ သူက အခုထိ ရွာမှာ သူ့ကိုမိသူမရှိသေးတဲ့
နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။

အခုတော့ သူ ထမံသီတောနက်ထဲမှာ ကျားတစ်ကောင်ကိုလိုက်ရင်း
ကျားကိုက်ခံရလို့ သေဆုံးသွားပါပြီ။ သူလိုက်ခဲ့တဲ့ ကျားလည်း သူ့လက်
ချက်ကြောင့် သေသွားပါတယ်။ သူကွယ်လွန်သွားတဲ့ အမဲလိုက်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းကို နောက်တော့ ရေးပါမယ်။ အခုကတော့ ကျွန်တော်ငယ်စ
ဉ်ကအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြောပြသွားပါမယ်။

ဒီလိုဗျ ... ဗကရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာက သာယောကျ်ားလေးမွေးရ
င် ဓားတစ်လက်၊ လှံတစ်လက် မွေးကတည်းက ပေးတယ်။ သမီးမိန်းက
လေးဆိုရင် ပုတီး၊ လက်ကောက်၊ နားတောင်းတွေပေးတယ်။ ဆိုလိုတာ
က ယောကျ်ားလေးဆိုလည်း ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်စေချင်တယ်။ မိ
န်းကလေးဆိုလည်း မိန်းကလေးပီပီသသ ဖြစ်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ
။

ကျွန်တော့်ကိုမွေးတော့ အဖေက အိမ်မှာ မရှိဘူး။ ရေဆင်ရှာပုံတော်
ထွက်တဲ့ မုဆိုးတွေက လမ်းပြခေါ်လို့ လိုက်နေရတယ်။ နောက်မှ ရေဆင်
အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောပါမယ်။

ကျွန်တော့်မွေးတော့ အမေက အဖေ့ကို မုဆိုးအလုပ်ကလေးစွန့်လွှ
တ်ပြီး တောင်ယာလေးပဲ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရအောင်လို့ တောင်းဆိုဖူး
တယ်။ အဖေက လက်မခံခဲ့ဘူး။ နာဂရီးရာ မုဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သူ

မွေးဖွားလာတာလို့ ပြောတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခန္တီးမြို့ပေါ်သို့ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီမှာ မြို့ကျောင်း ထားပေးမယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ငွေလိုအပ်တယ်။ သူ့မုဆိုးအလုပ်ကလည်း အန္တရာယ်များ ပေမဲ့ တောင်ယာအလုပ်ထက် စာရင် ငွေအရများ တာကိုး။ အမေလည်း နောက်တော့ လက်လျော့သွားပါတယ်။ အခြေအနေကလည်း အဖေပြောသလို ဟုတ်မှန်နေတာကိုး။ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝက ရွာနားက တောတောင်တွေမှာ ပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့ပါတယ်။ အဖေတို့ အမဲလိုက်သွားတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေက ကျောပိုးရင်း ခေါ်သွားခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရိုးရာ ကောက်သစ်စားပွဲတော်အတွက်ရော အခြားအဖေရဲ့ စီးပွားရေးအတွက် အမဲလိုက်လုပ်ငန်းတွေမှာ ပါ အမေက တတ်နိုင်သမျှကူညီပါတယ်။ ရွာထဲက ရွာသူကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ အဘိုးကိုင်းလျန်က ရွာထဲက ကလေးငယ်တွေနဲ့ သိချင်တတ်ချင်သူတွေအတွက် နာဂလူမျိုးစုတွေအကြောင်းကို သူသိသမျှ မျှဝေ ပေးပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ လက်ဦးဆရာဆိုလည်း မမှားပါဘူး။

အတန်းကျောင်းကိုတော့ ၆ နှစ်ကျော်မှ စတက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဘိုးကိုင်းလျန်ကလည်း တစ်ချိန်က နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီးပါပဲ။ သူပြောတဲ့ အရာတွေကတော့ အများကြီးပဲဗျ။ မှတ်သားထားတဲ့ အထဲက နာဂတွေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြောပြပါမယ်။

နာဂဆိုတာ ချင်းအမျိုးအနွယ်ထဲက မျိုးနွယ်စုတစ်စုပါ။ ချင်းမျိုးနွယ်စုတွေက (၅၃) မျိုးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်သားသိရသလောက် ပြောပြပါမယ်။

ချင်းမျိုးနွယ် (၅၃)မျိုး ...

- (၁) ချင်း(ဇုံမီး) Chin (Zomi)
- (၂) မေ့ထေး (ကသည်း) Meithei (Kathe)
- (၃) ဆလိုင်း Saline
- (၄) ကလင်ကော (လူရှေ့) Ka-Lin-Kaw (Lushay)
- (၅) ခမီ (Khami)
- (၆) အဝခမီ (Awa Khami)
- (၇) ခေါနိုး (Khawno)
- (၈) ခေါင်စို (Kaungso)
- (၉) ခေါင်စိုင်ချင်း (Kaung Saing Chin)
- (၁၀) ခွာဆင်းမ် (Kwelshin)
- (၁၁) ခွန်လီ (ဆင်) Kwangli (Sim)
- (၁၂) ဂန့်တဲ (လင်တဲ) Gunte (Lyente)
- (၁၃) ဂွေးတဲ (Gwete)
- (၁၄) ငှန်း (Ngorn)
- (၁၅) ဆီစာန် (Zizan)
- (၁၆) ဆင်တန် (Sentang)
- (၁၇) ဆိုင်းဇာန် (Saing Zan)
- (၁၈) ဇာဟောင်း (Za-How)
- (၁၉) ဇိုတုံး (Zotung)

(၂၀) ဇိုပေ (Zo-Pe)

(၂၁) ဇို (Zo)

(၂၂) ဇန်ညှပ် Zahnyet (Zanniet)

(၂၃) တပေါင် (Tapong)

(၂၄) တီးတိန် Tiddim (Hai-Dim)

(၂၅) တေဇန် (Tay-Zan)

(၂၆) တိုင်ချွန် (Taishon)

(၂၇) သဒို (Thado)

(၂၈) တောရ် (Torr)

(၂၉) ဒမ် (Dim)

(၃၀) ဒိုင် (ယင်ဒူး) Dai (Yindu)

(၃၁) နာဂ (Naga)

(၃၂) Tanghkul

(၃၃) Malin

(၃၄) Panun

(၃၅) Magun

(၃၆) Matu

(၃၇) Miram (Mara)

(၃၈) Mi-er

(၃၉) Mgan

(၄၀) လူရှိုင်း (လူရှေ) Lushei (Lushay)

(၄၁) Laymyo

(၄၂) Lyente

(၄၃) လောက်တူ (Lawhtu)

(၄၄) လိုင် (Lai)

(၄၅) လိုင်ဇို (Laizzo)

(၄၆) ဝါကင်းမိ Wakim (Mro)

(၄၇) Haulngo

(၄၈) အနူး (Anu)

(၄၉) အနန် (Anun)

(၅၀) Oo-Pu

(၅၁) လင်းဘု (Lhinbu)

(၅၂) အရှို Asho (Plain)

(၅၃) ရွန်ဂူ Rongtu

ဆိုပြီး သိရှိခဲ့ရပါတယ်။

ရွာသူကြီး အဘိုးကိုင်းလျန်နဲ့ ကျွန်တော်အဖေ လိန်းရှိရဲ့ တောလိုက် အတွေ့အကြုံတွေကို နောက်မှ သတ်သတ်ထပ်ပြောပြပါမယ် ... ဗက။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ငယ်စဉ်ဘဝကိုပဲ ဆက်ပြောပြပါရစေ။

ဆက်ပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ဘဝရဲ့ အသက်ခြောက်နှစ်ကျော် လောက်မှာ ခန္တီးက မြို့ကျောင်းတက်ဖို့ အဖေအမျိုးတွေအိမ်ဆီ အဖေက လိုက်ပို့ပေးပါတယ်။ ရွာမှာ က အတန်းကျောင်းတော့ ရှိပါတယ်။ အဖေ က ကျွန်တော့်ကို မြို့ကျောင်းမှာ တက်စေချင်တာပါ။ မကြာခင်တော့ အ ဖေရွာပြန်သွားပါတယ်။ ခန္တီးကမြို့ကျောင်းမှာ တက်ရတဲ့ အညတြ နာဂ ရိုးရာမုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ သားဘဝက ထင်သလောက် မလွယ်ပါဘူး ... ဗကရယ်၊ တော်တော်ကြိုးစားရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသလို အနေအေးတော့ သူငယ်ချင်းများများ စားစား မရှိဘူးလေ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရွယ်တူကလေးတွေရဲ့ အနိုင်ကျ င်တာ ခံရပါတယ်။ စာတတ်ချင်စိတ် အဖေစေတနာကို နားလည်တဲ့ စိ တ်နဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော် မြို့မှာ မပျော်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော် တကယ်နေချင်တာက ကျလွေချောင်းနံဘေးက အေးချမ်းတဲ့ ကျွန်တော့်မွေးဖွားရာဇာတိ နာဂရွာလေးမှာ ပါ။ အမေရဲ့ ရိုးရာနာဂဟင်းတွေ စားရင်း အမေတောင်ယာမှာ ကူညီပေးရင်း ရှင်သ န်ချင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ အဖေရဲ့ စကားကို ကျွန်တော် မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရင်း မြို့ကျောင်းမှာ နေရင်း စာကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တွေတော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ရွာပြန်ဖို့ လာခေါ်ပါတယ်။ သိပ်ပျော်ရွ င်ခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေပေါ့ဗျာ။

ရွာကသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူ စိမ်းလန်းတဲ့ မြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ နာ ဂရိုးရာ စစ်ချီတေးတွေကို သီဆိုကစားကြရင်း အမေချက်ကျွေးတဲ့ အဖေ ပစ်တဲ့ တောသတ္တဝါ အသားအမျိုးမျိုးကို စားသုံးရတာ ကျွန်တော့်အတွ က်တော့ ဘယ်အရာနဲ့ မှ မလဲနိုင်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးက ခရီးလမ်းပန်းသွားရလာရခက်ခဲပြီး ရွာသားတွေက ဆင်းရဲကြပါတယ်။ အဓိက အလုပ်ကတော့ အမဲလိုက်တာနဲ့ တောင်ယာ အလုပ်တွေပါပဲ။ ချောင်းရေတွေထဲကို ငါးတွေဖမ်းကြဖို့ အဆိပ်ရှိတဲ့ အရွက်တွေ ချကြရင်း ဖမ်းတတ်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ရေအောက်အထိ ငုတ်လျှိုးပြီး ငါးတွေကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ဖမ်းတတ်ကြပါတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ Animism လို့ခေါ်တဲ့ နတ်စား ဝါဒကို ယုံကြည်လက်ခံ ကျင့်သုံးခဲ့ကြပါတယ် ... ဗက။ ဘယ်လိုနတ်တွေလဲဆိုတော့ကား အဓိကမှာမြေနတ်ဘုရား၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်တွေနဲ့ တောင်ယာ သီးနှံပင်တွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ နတ်တွေပါပဲဗျာ။

ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ နတ်ကိုးကွယ်မှုတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ဗေဒင်ဆရာ၊ နတ်ဆရာတွေ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ယစ်ပူဇော်တာတွေ နတ်စားတာတွေပေါ့ နောက်ပိုင်းတော့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။

ကိုးကွယ်ကြသူအချို့ရှိနေပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရွာကလူတွေ အများစုက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါဗျာ။ ကျွန်တော်မွေးဖွား လာပြီးသိပ်မကြာခင် နာဂအမျိုးသားဆိုရှယ်လစ်ကောင်စီ (National Socialist Council Of Nagaland) ဆိုပြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါတယ်။

နာဂလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ပေါ့။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မတိုင်ခင်တွေအထိ တပ်မတော်နဲ့ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ၂၀၁၂၊ ဧပြီ ၉ ရက်နေ့မှာ ပြည်နယ်အဆင့် ငြိမ်းချမ်းရေး လက်မှတ်ထိုးခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီအဖွဲ့အကြောင်းကလည်း နာဂလူမျိုးတွေရဲ့ အကြောင်း ပြောရာမှမပါ မဖြစ်တဲ့ အဖွဲ့မို့ပါ ... ဗကရေ။ ကျောင်းပိတ်လိုက် ရွာပြန်နေလိုက် ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ခန္တီးပြန်တက်လိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝ ကုန်ဆုံးခဲ့

တယ်။ ခန္တီးမြို့ရှိ မြို့ကျောင်းတွင် နေရထိုင်ရသည် က ရောက်စကထက် အဆင်ပြေလာပါတယ်။

စာသင်နှစ်တစ်နှစ်ပြီးဆုံးလိုက် ရွာပြန်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အမဲလိုက် လုပ်ငန်းတွင် ကူညီလိုက်နှင့် ကျွန်တော်လည်း တဖြည်းဖြည်း မုဆိုးအ တတ်တွေ ထိုက်သင့်သလောက် တတ်မြောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ အတန်းတွေလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးလာကာ ၉တန်းနှစ်သို့ ရောက် လာပါပြီ။

ကျွန်တော့်ညီမလေးကတော့ အနီးရှိရွာတစ်ခုမှာ မူလတန်းကျောင်း တက်နေပါသည် ။ ဒီတစ်ခေါက် သူ့ရွာအပြန်ခရီးတွင် တော့ ဖခင်ဖြစ်သူ က ထမံသီတောတွင်းဘက် အမဲလိုက်သွားရန်ခေါ်ပါသည် ။

ဤနေရာတွင် သူပြောသည့်အတိုင်း ဖတ်ရလွယ်ကူစေရန် ရေးဖွဲ့ပါ သည် ။

ထမံသီတောထဲမှ နတ်ကျားဆိုး

ယခုတစ်ခေါက် ကျွန်တော်၏ အိမ်အပြန်ခရီးကား ပျော်ရွှင်စရာပင်။ ဖခင်နှင့်အတူ တောလည်လိုက်ရမည်ဟု ကြိုတင်သိရှိထားသောကြောင့် ပင်။

စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၂၅၅၅ ကျယ်ပြန့်သော နာဂတောင်တန်း တစ် လျှောက်တွင် ထမံသီတောကား နာမည်ကြီးလှပေသည် ။

နာဂမုဆိုးမှန်လျှင် ထမံသီတောတွင် တောလိုက်ဖူးရမည်။ ထို့ထက် ပို၍ ထမံသီတောနက်ထဲတွင် ကျားအား လိုက်လံပစ်ခတ်ဖူးသော မုဆိုး ဆိုလျှင် ပိုမို၍ ဂုဏ်ရှိသည် ဟု မှတ်ထင်ကြပါသည် ။

ကျွန်တော့်အိမ်ရှိရာ ရွာကလေးနှင့်နီး လာလေ
ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက ပိုမိုသွက်လက် လာလေ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

၈ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်သာရှိသော အအေးချိန်ဖြင့်
နာဂတောင်တန်းများ ပေါ်မှ ဖြတ်တိုက်ခတ်လာသော
လေအေးစိမ့်စိမ့်ကြားတွင် ကျွန်တော် ခရီးပြင်းနှင့်နေမိပါတော့သည်။ ။

ခရီးနှင့်လာရင်း မကြာမီ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်ဇာတိ တောင်ပေါ်ရွာ
ကလေးသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။ ။ ကျွန်တော့်ရွာကလေးကား
အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော်ခန့် သာရှိ၏။ တစ်ရွာလုံးနီးပါး မုဆိုးအလုပ်နှင့်
တောင်ယာလုပ်ကိုင်ကြသူများ သာဖြစ်ပါသည်။ ။

ခြေတံရှည်အိမ်များ ၊ မြေစိုက်တဲအိမ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အိမ်တိုင်းတွင်
မိမိတို့ ပစ်ခတ်ခဲ့သော တောတောင်များ ၏ ဦးချိုများ ၊ အရိုးများကို ဂုဏ်
ယူစွာ အမှတ်တရ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ။

တူမီးသေနတ်များ လည်း ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ ။ အိမ်တိုင်း၏ အိမ်
အလယ်တွင် အေးစိမ့်သောရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိစေရန်အတွက်
မီးဖိုကြီးများ ပြုလုပ်ကာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးပါးလုံး မီးကို မပြတ်ဖို
ထား၏။

ခေါင်ရည်အိုးများ လည်း ရှိသည်။ ။ စားသုံးရန် ဆန်၊ ပြောင်းဆန်၊
ပြောင်းဖူး များအား အိမ်နံရံများ တွင် ချိတ်ဆွဲသိမ်းဆည်းထားလေ၏။
တောတောင်ထဲမှ ရသော ဆေးဖက်ဝင် သစ်မြစ်သစ်ဥများကိုလည်း ချိ
တ်ဆွဲတတ်ကြပါသည်။ ။

ဤကား နာဂလူမျိုးများ ၏ အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် ဖြစ်၏။
ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက် မြို့ကျောင်းမှ ပြန်လာသော ကျွန်တော့်အား
ရွာသူရွာသားများမှ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော်လည်း လျှောက်လှမ်းလာရင်း ရွာအလယ်မကျတကျရှိ ကျွန်တော့်အိမ်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ။ အဖေကား ထုံးစံအတိုင်း အနီးအနားရှိ တောတောင်အတွင်း လှည့်လည်၍ တောလိုက်နေပေသည်။ ။

အမေကတော့ ကျွန်တော်ပြန်လာမည်သိ၍ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေသည်။ ။ ညီမလေးကတော့ ရွာထဲတွင် ဆော့ကစားနေသည် ပြောသည်။ ။ အဖေက သိပ်မကြာခင်ရက်က တောင်ဆိတ်တစ်ကောင် ရခဲ့သည်။ ။

ထိုအသားများကို ရောင်းသင့်သည် ကို ရောင်း၍ အချို့ကို ကျွန်တော် အပြန်တွင် စားရန် နေလှမ်းထားသည်။ ။ ထမင်းမစားခင် ရေအရင်ချိုးရန် ရွာအစွန်ရှိ တောင်ပေါ်ချောင်းကလေးထံ ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ရေခဲရေတမျှ အေးစက်သော ချောင်းရေက ကြီးမားသောကျောက်တုံး ကြီးများ ပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ စီးဆင်းနေပါသည်။ ။ နှစ်ချို့ငါးကြီးများ အခြားငါးများ စွာလည်း ရှိသည်။ ။

ချောင်းရေအေးအေးကြောင့် ခရီးကြမ်းနှင်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်က လန်းဆန်း သွားပါတော့သည်။ ။

မကြာခင် ရေချိုးပြီး၍ အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေလည်း ပြန်ရောက်နေချေသည်။ ။ တောဝက်တစ်ကောင်ကို သူပစ်ခတ်ကာ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ညီမလေးလည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ အဖေ့ရလာသော တောဝက်အား ကူဖျက်ရင်း တောဝက်သားကင် ပြုလုပ်ကြ၏။ ။ ပြီးလျှင် အိမ်တွင် ပြုလုပ်ထားသော နာဂခေါင်ရည်ကလေးနှင့် တောဝက်ကင်ကိုစားရင်း

ပျော်ရွှင်စွာ နာဂစစ်ချီတေးများ သီဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တော့ နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့ ရွာမှ တစ်ဆင့် ထမံသီတောရှိရာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ။ ဤခရီးကား အဖေ့ကို ထိုထမံသီတောအစပ်မှာ နာဂရွာလေးတစ်ရွာမှာ ဟင်းမျိုးကြီးခေါ်ကျား ဆိုးကြီးတစ်ကောင် သောင်းကျန်းနေ၍ လာပင့်သော ခရီးဖြစ်လေသည်။ ။

အဖေ့တပည့် အခြား နာဂမုဆိုး ၂ ယောက် ပါလေသည်။ ။ အမေကမူ ကျွန်တော့်အား မလိုက်စေလိုပါ။ အဖေကလည်း မခေါ်ချင်ပါ။ သို့သော် အဖေ့ မုဆိုးသွေးများက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် စီးမြောနေလေပြီ။ အတင်းအကျပ် ကျွန်တော့်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ခေါ်ခဲ့ရလေသည်။ ။

သို့သော် ထိုတောင်ခြေရွာကလေးတွင် သာ ကျွန်တော် စောင့်နေခဲ့ရမည်။ အခြားသားကောင်များ ပစ်ခတ်ခြင်းများကိုတော့ ကျွန်တော့်အား ခေါ်သွားပါမည်။ ကျားပစ်သွားလျှင်တော့ ကျွန်တော် မလိုက်ရပါ။ ဤသို့ သဘောတူညီမှုဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ။

ကျွန်တော်အား အဖေ၏ ဒူးလေးတစ်လက်အား ပေးကိုင်ပါသည်။ ။ အဖေကမူ တူမီးသေနတ်ကိုင်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးကနေ ထမံသီတောနက် ကြီးဆီသို့ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။

* * *

၂

ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာက ဥရချောင်းဖျားရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာ ထမံ

သီ တောနက်ကြီးထဲမှာ ပါ။ အိန္ဒိယနယ်စပ်နဲ့ ဆိုရင် မိုင် ၃၀ လောက်ပဲ ကွာဝေးပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ ထမံသီဆိုတဲ့ ရွာလေးအကြောင်း ဆက်စပ်ပြီး ပြောပြချင်ပါတယ်။ ထမံသီရွာမှာ ဗမာ နာဂနဲ့ နာဂမျိုးနွယ်စုတစ်ခုဖြစ်တဲ့ တမံတွေ နေထိုင်ကြပါတယ်။

ဒီဒေသကလူတွေက ဟိုးအရင် ခေတ်တွေကထဲက အစွဲအလမ်းတစ်ခုကြောင့် လူတွေက ကြောက်ရွံ့ကြပါတယ်။ ဒီရွာကလူတွေဟာ ဒေါသထွက်လာရင်၊ လက်စားချေစရာရှိရင်၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြားကိစ္စတစ်ခုခုရှိရင် လူစင်စစ်ကနေ ကျားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေ့ရှိတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဒေသကလူတွေက မှော်အစွမ်း ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်လို့ တခြားဒေသကလူတွေက ယူဆကြပါတယ်။ ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတဲ့ လူတွေကို ထမံသီသမန်းကျားလို့ ခေါ်ကြလေ့ရှိတယ်။ လပြည့်နေ့တွေမှာ ပိုပြီး ပြောင်းလဲတတ်ကြတယ်။

ထူးဆန်းကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ရောက်တဲ့ အချိန်ကတော့ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်တွေ သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ အရင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေပါ။

ဆက်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က လသာတဲ့ ညတစ်ညမှာ ထမံသီတောတစ်နေရာမှာ လင့်စင်ထိုးပြီး တောကောင်ပစ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

လေကလဲ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က သစ်ပင်ကြီး ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ အပေါ်မှာ လင့်စင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ တော့မီးဖိုကြီးတစ်ခုကို အဖေက ဖိုစေခဲ့ပါတယ်။

မီးရောင်ကို မြင်ပြီးလာကြတဲ့ သားကောင်တွေကိုပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး

ဖိုထားတာပါ။ လင့်စင်ပေါ်အရောက်မှာ တော့ အဖေက အဖွဲ့သားတွေကို စည်းကမ်းတစ်ခုတားမြစ်ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ ယခုည ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ပစ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင့်စင် အောက်ကိုတော့ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ မဆင်းရဲဘူး။ ပစ်ထားတဲ့ သားကောင်ကိုလည်း မနက်မှ ကောက်ကြရမယ်။

သားကောင်ကောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ကြရမယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။ အပေါ့အပါးသွားချင်ရင်လည်း သစ်ပင်ပေါ်ကပဲ သွားရမယ်လို့ ပြောလာပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုမျိုး အဖေဘာလို့ ပြောသလဲ မသိပါဘူး။ အားလုံးကလည်း အဖေစည်းကမ်းကို နားထောင်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အပင်ပေါ်က စောင့်နေတုန်း ပထမဆုံး တောဝက်တစ်ကောင်လာပါတယ်။

အဖေက တည်ငြိမ်စွာပဲ သူ့လက်စွဲတော် တူမီးနဲ့ ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ချက်ကောင်းထိသွားတဲ့ တောဝက်က ချက်ချင်းတော့မသေပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတဲ့ အပင်ကို သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအားနဲ့ အရှိန်အဟုတ်ပြင်းပြင်း ဝင်ဆောင့် လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့အစွယ်တန်းလန်းနဲ့ လဲကျသွားပါတယ်။ ဘယ်သူမှ ဆင်းမကောက်ကြပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ညကလည်း တဖြည်းဖြည်းနက်လာပါတယ်။ လေတွေက ပိုတိုက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်ရတဲ့ အလှည့် ရောက်လာပါတော့တယ်။ ချောက်ချားတတ်သူတွေအဖို့ တော့ ထမံသီတောက ချောက်ချားစရာပါ။ မီးရောင်ရော၊ လရောင်ရောကြောင့် လင့်စင်ပေါ်ကနေ အောက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရပါတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က အပင်ကြီးတွေကလ

ညဉ်း ယိမ်းထိုးကခုန်နေသလိုပါပဲ။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညမို့အသံဗလံတစ်ခုခုဆို ကြားနေရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ပဲ အဝေးကနေ မီးတုတ်တစ်ခုရဲ့ အလင်းရောင် တစ်ခုကိုမမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ဒီလိုတော့နက်ထဲမှာ ဒီလိုအချိန် ဘယ်သူက လာမှာ လဲ။ ခြေသံပါ ကြားလာရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုင်ထားတဲ့ ခူးလေးကို သေချာကိုင်ရင်း လေးညှို့ကို တင်လိုက်ပါတယ်။

မြားသွားကိုတော့ မီးရောင်မြင်ရတဲ့ ဘက်ကို လှည့်ထားပါတယ်။ ပါ သွားတဲ့ လေးယောက်မှာ အဖေက ခြေသံကြားရတဲ့ အချိန်မှာ နိုးပြီး ကျွန်တော့်ဆီကို ကပ်လာကာ အသံမထွက်ဘဲ ခြေသံရှင်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကပ်ပြောလာပါတယ်။

မကြာမီတော့ တခြားအဖွဲ့သား နှစ်ယောက်ပါ လန့်နိုးလာကြပြီး ချဉ်းကပ် လာတဲ့ မီးရောင်ကို စောင့်ကြည့်ကြပါတယ်။ မီးတုတ်ကိုင်ထား သူက မကြာခင် အပင်အနီးက မီးဖိုကြီးဆီကို ရောက်လာပါတော့တယ်။

မီးတုတ်ကိုင်ထားသူက ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်မထားတဲ့ သူတစ် ယောက် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ လင့်စင်အောက်ကို မီးတုတ်ကြီးကိုင်ပြီး ရောက်လာသူ က အခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ရွာမှာ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က မှ ဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ညကြီးအချိန်မတော် ထူးဆန်းစွာ သူဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မတွေးတတ်တော့ပါဘူး။

သူကိုင်ထားတဲ့ မီးတုတ်အလင်းရောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ဖိုထားတဲ့ မီးဖို အလင်းရောင်၊ ထိန်ထိန်သာနေတဲ့ လမင်းကြီးရဲ့

အလင်းရောင်တွေကြောင့် သေသေချာချာ တွေ့မြင်နေရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ လင့်စင်ပေါ်က သူတွေ ၃ ယောက်စလုံး မြင်တွေ့နေရတာပါ။ အဖေက အသံမထွက်ဖို့ ပြောရင်း သူတူမီးသေနတ်နဲ့ သေချာချိန်လိုက်ပါတယ်။

မီးတုတ်ပိုင်ရှင်ကတော့ "လိန်းရှီ လိန်းရှီ လိန်းရှီ" ဆိုပြီး အဖေ့နာမည်ကို အော်ဟစ်ရင်း လင့်စင်ပေါ်ကိုမော့ကြည့်ကာ တက်လာရန် ပြင်ဆင်နေပါတယ်။

အဖေက ဘာမှ မပြောဘဲ သေချာချိန်ပြီး သူတူမီးနဲ့ ပစ်ချလိုက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ အခြားသော ရွာခံမုဆိုးကလည်း သူ့ဒူးလေးနဲ့ ပစ်လိုက်ပါတယ်။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ထမံသီရဲ့ ညနက်နက်ထဲမှာ တူမီးသံနဲ့ အတူ ထိမှန်သွားလို့ ထိုအရာဆီကနေ နာကျင်စွာနဲ့ အော်ဟစ်သံတွေ ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

မီးတုတ်ပိုင်ရှင်က ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်း
လျှောက်ပြေးရင်း လင့်စင်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ချုံတစ်ခုရဲ့ အစပ်မှာ လဲကျငြိမ်သက်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဖေတို့ လူသတ်မှု ကျူးလွန်မိပြီထင်ကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ရာမေးမြန်းဖို့ အဖေ့ဘက်လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့ သဘောပေါက်နေဟန်နဲ့ အဖေက ပြုံးရင်းပြောလာပါတော့တယ်။

"ဒီမှာ ... ငါ့သား၊ မင်းရောက်နေတာ မင်းတက်နေတဲ့ ခန္တီးမြို့ပေါ်က ကျောင်း မဟုတ်ဘူး ထမံသီတောကွ၊ အတိအကျပြောရရင် သမန်းကျား

တွေရဲ့ ဘူမိနက်သန် ထမံသီတောနက်ကြီးကွ၊ မင်း စဉ်းစားစမ်းပါ။ ဘယ်သူက ညကြီးအချိန်မတော် ငါတို့ ဆီ လိုက်လာမလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်မှ ဆိုးမှ လက်နက်မပါဘဲ တောထဲမလာဘူးကွ။ ပြီးတော့ အခုလိုက်လာတဲ့ ရွာကလူကို ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ ငါတို့ နောက်လိုက်မလာဖို့ မှာ ကြားထားပြီးသား။ ဒါ ငါတို့ လူ မဟုတ်ဘူး ကွ။ တောခြောက်နေတာ တစ်နည်းအားဖြင့် တောရဲ့ မာယာတွေကွ ... အဲဒါကြောင့်၊ ဘာကြောင့်မှ ခုည ငါတို့ လင့်စင်အောက်မဆင်းရဲဘူးလို့ ငါပြောထားတာပေါ့ကွာ။

ဒီလိုအဖြစ်တွေ ငါကြုံရတာ များ ပြီ။ မနက်ကျတော့ မင်းကြည့်လိုက်ပါ။ ငါတို့ ပစ်ထားတာ ဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းမသိတာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ မာယာများ တဲ့ ထမံသီတောကြီးပါကွာ"

ဟု ရှင်းပြပြောဆိုလေသည် ။

ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩမင်သက်ရင်း နားထောင်နေမိတော့သည် ။
ထမံသီကား ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည် ။
ကျွန်တော့်ကင်းချိန်ပြီးတော့ အဖေက ဆက်စောင့်သည် ။ မီးဖိုအပူရှိန်ရော နာဂစောင့်နွေးနွေးတစ်ထည် ယူလာမိကာ ခြုံထားသောကြောင့် မကြာမီ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားလေသည် ။

အိပ်ပျော်ပြီး မကြာမီ အဖေက လာနှိုးသောကြောင်း ထပ်မံနိုးခဲ့ရပြန်သည် ။ ယခုတစ်ကြိမ် အပင်အောက်သို့ ထပ်ရောက်လာသည် ကား ယောက်ျားခြေသလုံးခန့်ရှိသော ကင်းခြေများကြီးများ ပင်။

အရောင်ကား အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ အမည်းရောင် စသည် ဖြင့်အကောင်ရေ ၂၀ ခန့် ရှိပေမည်။ လင့်စင်အောက်ရှိ မြေကြီးပေါ်တွင် သွားလာနေကြသည် ။

ဤမျှ ကြီးမားသော ကင်းကြီးများအား မတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ ယခုမှ

မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည် ။ အဖေကတော့ မီးရောင်ကြောင့် နှစ်ချို့ကင်းကြီးများ လာရောက်ကြသည် ။ အဆိပ်အလွန်ပြင်းသည် ဟု ပြောပါသည် ။

ခဏအကြာတွင် ကင်းကြီးများ တောထဲ ပြန်ဝင်သွားကြပါတော့သည် ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပြန်သည် ။ မကြာမီ မိုးသောက်ရောင်နီ ရောက်လာတော့သည် ။ ထမံသီတောကြီးက ညက သူမဟုတ်သလိုပင်။

နေလုံးထွက်လာမှ အပင်ပေါ်မှ ဆင်းဖြစ်ကြသည် ။ ညကပစ်ထားသော တောဝက်အသေကောင်အား ကောက်ကြရသည် ။

အပင်တွင် စိုက်ဝင်နေသော တောဝက်မာန်စွယ်တစ်ခုကို အဖေက ဖြုတ်ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်အားပေး၏။ လည်ပင်းတွင် အဆောင်အဖြစ် ဆွဲထားရမည်။ အခြားတစ်ခုကိုတော့ စွယ်တော်ကုန်းမှ လမ်းပြရွာသားအား ပေးလိုက်ပါသည် ။

ကျွန်တော်လည်း တောဝက်အစွယ်အား သိမ်းဆည်းရင်း ချုံပုပ်အစပ်မှ ညကလဲကျနေသော မီးတုတ်ပိုင်ရှင်ဆီသို့ သွားကြည့်မိသည် ။ အံ့ဩစရာပင်။

မီးတုတ်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ ထိုနေရာတွင် သေဆုံးနေသည် ကား မီးတုတ်ပိုင်ရှင်အစား တူမီးဒဏ်ရာများ နှင့် မြားထိမှန်သေဆုံးနေသော ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ပင်။ ညက လူယောင်ဆောင်ကာ လာခြောက်လှန့်နေခြင်းပင်။ ထိုဖွတ်ကိုကား မယူခဲ့တော့ချေ။ ညက အပင်ပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းမိလျှင်ကား ဘာဖြစ်မည်မှန်း မသိနိုင်ချေ။ တော၏ မာယာကား ကြောက်စရာ အတိနှင့်ပင်။

စွယ်တော်ကုန်းသို့ တောဝက်ကြီးအား သယ်ဆောင်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သည် ။ အပြန်လမ်းတွင် မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရ

ခဲ့ပါသည်။ ။ တောဝက်ကြီးကို သယ်ဆောင်ရင်း တည်းခိုတဲ့ ရွာကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့တော့ အဖေတို့ ထမံသီရဲ့ အတွင်းဘက်ကျတဲ့ တောနက်ထဲကို ဝင်ပါပြီ။ သူတို့ ကျားဆိုးနှိမ်နင်းဖို့ အတွက်ပါ။ ဒီနေရာမှာ အဖေတို့ ကျားထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်ပုံစံလေးနဲ့ ဒီကျားဆိုးရဲ့ ရာဇဝင်ကို ရှင်းပြပါ့မယ်။

ကျားထောင်ဖို့ အတွက် မြေနေရာတွေ ရွေးချယ်ရပါတယ်။ ဆားကျင်းတွေ၊ ကျားတွေ သွားလေ့သွားထရှိတဲ့ နေရာတွေ တောင်ကုန်းအဆင်းတွေဟာ ကျားထောင်လို့ အကောင်းဆုံးနေရာတွေပါ။

ကျားထောင်တဲ့ ညွတ်ကွင်းထောင်ချောက်ကိုတော့ သတ္တုနန်းကြိုးတွေနဲ့ ပြုလုပ်ရပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မြို့ပေါ်ကနေ မှာ ယူရပါတယ်။

ညွတ်ကွင်းထောင်နည်း အမျိုးမျိုးရှိပေမဲ့ သတ္တုညွတ်ကွင်းကတော့ အဖေတို့ နာဂမုဆိုးတွေ အသုံးများကြပါတယ်။ ညွတ်ကွင်းထောင်တဲ့ ပုံစံကတော့ သတ္တုကြိုးကို တင်းတင်းချည်ပြီး တောင့်တင်းတဲ့ သစ်ပင်တွေက ကွေးလို့ ညွတ်လို့ ရတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေမှာ တပ်ဆင်ပါတယ်။

ပင်စည်အောက်က မောင်းနင်းခလုတ်ကို မိမိထောင်ထားတဲ့ သားကောင်က နင်းမိသွားတာနဲ့ သစ်ပင်ကိုင်းက သတ္တုကြိုးက အလိုလိုဖမ်းယူသွားပြီး သားကောင်ကို မြောက်တက်သွားအောင်လုပ်ပြီး ဖမ်းတဲ့ နည်းပါ။

သစ်ကိုင်းရဲ့ အောက်မှာ ဝါးစူးချွန်တွေ သစ်သားငုတ်တွေ ထောင်ထားပြီး သတ္တုကွင်းက ကျားကရုန်းလေ အောက်ကညောင့်တွေနဲ့ ထိုးပြီး ကျားအားနည်းအောင်လုပ်ပြီးမှ ဖမ်းတဲ့ နည်းပါ။

တူမီးလိုသေနတ်နဲ့ ညဏ်မပါဘဲ ကျားကို သက်သက်ရင်ဆိုင်ဖို့ က မလွယ်ကူပါဘူး။ ဒါက အဖေတို့ ရဲ့ ကျားဖမ်းနည်းပါ။ ဒီကျားက စွယ်တော်ကုန်းက နယ်ခံ မုဆိုးတွေထောင်ဖူးတဲ့ ညွတ်ကွင်းကနေ လွတ်သွားတဲ့ ကျားဆိုးပါ။ သူ့နောက်ခြေတစ်ဖက်က သိပ်မသန်ပါဘူး။ ညွတ်ကွင်းဒဏ်ကြောင့်ပါ။

သူက ခြေတစ်ဖက်မသန်တော့ လူသားတွေကို အပြီးထားလာပါတယ်။ တောထဲမှာ သစ်မြစ်ရှာသူတွေ၊ တောလိုက်သူတွေ အခြားတောနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောထဲမှာ နေကြသူတွေကို လိုက်လံချောင်းမြောင်း ကိုက်သတ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆေးမြစ်ရှာတဲ့ မြေးအဘိုး ၂ ယောက် အခြားရွာသား ၂ ယောက် သူ့လက်ချက်နဲ့ သေခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနယ်က နာမည်ကြီးမုဆိုး ဖြစ်တဲ့ အဖေကို အကူအညီတောင်းခေါ်ဆောင်ပြီး ဖမ်းဆီးစေခိုင်းတာပါ။

ဒါက ကျားဆိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပါ။ အဖေတို့ ကတော့ ထမံသီကျားဆိုးနောက်ကို လိုက်ရှာနေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်ကတော့ ရွာမှာ ကျန်ခဲ့ရပါတယ်။ အိပ်လိုက်စားလိုက် ရွာက လူငယ်တွေနဲ့ ကစားလိုက်နဲ့ ပေါ့။

နောက် ၅ ရက်လောက်နေတော့ အဖေတို့ နဲ့ အတူ ကျားလိုက်သွားတဲ့ မုဆိုးတွေ ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ မမျှော်လင့်တဲ့ သတင်းတစ်ခုနဲ့ ပေါ့ဗျာ။ အဖေကတော့ အသက်မပါတဲ့ ရုပ်အလောင်းအဖြစ်နဲ့ ပြန်ပါလာပါတယ်။

ကျားကိုနှိမ်နင်းရင်း ကျွန်တော့်အဖေ သေဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ကျားဆိုးရဲ့ အသေကောင်ခန္ဓာကိုယ်လည်း ရလာပါတယ်။ ကျားဆိုးကို

နှိမ်နင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ တူမီးဒဏ်ရာနဲ့ ပါ။ ကျွန်တော့် အဖေကတော့ ကျားရဲ့ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် သေဆုံးသွားပါတယ်။ အဖေ့အလောင်းကိုလည်း သူတို့ ပြန်သယ်လာခဲ့ပါတယ်။

အဖေကတော့ နာဂမုဆိုးပီသစွာနဲ့ ကျားဆိုးကိုနှိမ်နင်းရင်း သေဆုံးသွားခဲ့တာပါ။ ကျားကို ထောင်ချောက်ညွတ်ကွင်းထောင်ဖမ်းကြရင်း ညွတ်ကွင်းအမိမှာ ပစ်ဖို့ အသွားမှာ ကျားက ညွတ်ကွင်းကလွတ်အလာမှာ အဖေက တူမီးနဲ့ ပစ်လိုက်တယ်။

ကျားကလည်း တူမီးထိမှန်လျက်နဲ့ အဖေ့ကို ကိုက်ခဲရင်း သေဆုံးသွားတယ်။ အဖေကလည်း ကျားကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။

အဖေ့ရုပ်အလောင်းကိုတော့ အဖေချစ်တဲ့ ထမံသီတောစပ်တစ်နေရာမှာ မြှုပ်နှံရင်း ကျားအစွယ်တစ်ချောင်းနဲ့ ကျားနှိမ်နင်းပေးလို့ ရပ်ရွာကပေးတဲ့ အဖိုးအခ ငွေကြေးကိုယူရင်း ဇာတ်ရွာကလေးဆီကို ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

မကြာခင်တော့ ရွာပြန်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ထမံသီတောနက်ထဲက နတ်ကျားဆိုးလို့ အမည်ရတဲ့ ကျားကြီးလည်း ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ နှိမ်နင်းမှုကြောင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပါတော့တယ်ဗျာ။

* * *

ဂူးနား၏ တပ်မတော်သားဘဝအစ

အမေနဲ့ ညီမလေးကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း ကျွန်တော် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပါ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

အမေကတော့ ဆက်ထားပေးမယ် ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေကုန်ကြေးကြများ တာရယ်၊ မိဘကို ဒုက္ခပေးချင်တာရယ်ကြောင့် ၉ တန်းအောင်ပြီးတော့ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ပဲ ရွာမှာ ပဲ တောင်ယာလုပ်နေခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်အသက် ၂၀ အရွယ်လောက်မှာ အမေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး အဖေ့နောက်ကို လိုက်သွားပါတော့တယ်။ သစ္စာကြီးမားတဲ့ နာဂမောင်နံ့တွေပါ။

အဖေမရှိတော့တဲ့ နောက် အမေလည်း အစားအသောက် သိပ်မစားတော့ပါဘူး။ နေရတာလည်း မပျော်တော့ဘူးထင်ပါတယ်။

နောက်နှစ်တော့ ၁၆ နှစ်လောက်ရောက်လာတဲ့ ညီမလေးလည်း ရွာက နယ်ခံရွာသားနာဂတစ်ယောက်နဲ့ ပဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေး မင်္ဂလာဆောင်ကျွေးဖို့ အတွက် ကျွန်တော် တောဝက်လိုက်ပေးခဲ့ပါတယ်။

တောဝက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ခဲ့တယ်။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ တောဝက်က ကျွန်တော့်ဆီကို ပြေးဝင် လာပြီး အစွယ်နဲ့ ပက်ခဲ့ပါတယ်။

တောဝက်ကိုဖက်ပြီး ဓားနဲ့ ထိုးသတ်ရတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်လည်း သူ့အစွယ်နဲ့ ထိုးမိတာတွေ အများကြီးပေါ့။ ညီမလေးမင်္ဂလာဆောင်ပြီးတော့ ရွာက တောင်ယာတွေနဲ့ အိမ်ကို ညီမလေးကို လွှဲပေးခဲ့ပြီး ရွာကနေ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ မုဆိုးအလုပ်လည်း မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဦးတည်ရာက အနီးဆုံးမြို့ပေါ်က စစ်သားစုဆောင်းရေး ကိုပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝကို စစ်သားတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တပ်မတော်သားဘဝ အစပျိုးလာခဲ့ရပါတော့တယ်။

(မှတ်ချက်။ ။ နာဂဒေသဆိုင်ရာ အချက်အလက်များအား Fbပေါ်မှ ရယူပါသည် ။ ဤစာစုကား နာဂဒေသအကြောင်း သုတေသနစာတမ်း မဟုတ်ပါ။ တပည့်ကျော်၏ ဘဝဖြစ်ရပ်မှန်အား လိုအပ်သည် များအား ဖြည့်စွက်ရေးသားပါသည် ။ အားနည်းချက် ဒေသဆိုင်ရာ အချက်အလက်ကွဲလွဲမှုများ ရှိနိုင်ပါသည် ။ သည်းခံဖတ်ရှုကြပါ)

* * *

၃

အိမ်ကနေထွက်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံးမြို့က စစ်သားစုဆောင်းရေးရုံးကို ကျွန်တော် သွားဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြုံးရွှင်တဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။

နာဂတိုင်းရင်းသား မြန်မာစကားသိပ်မဝီတဲ့ ကျွန်တော်ကို ဖော်ရွေစွာနဲ့ စစ်တပ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေ ရှင်းပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာကြောင့် တပ်ထဲဝင်ချင် ရသလဲဆိုတာကို မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း မိသားစုအခက်အခဲကြောင့် ဝင်ချင်တာပါလို့ ပြောမိလိုက်ပါတယ်။ တကယ်လည်း ကြီးမားတဲ့ ရာထူးရရမယ်။ ဘယ်အဆင့်ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။ မိဘတွေ မရှိတော့တာရယ်။ ညီမလေးကလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားတာရယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ရွာမှာ မနေချင်တာတွေရယ်ကြောင့်ပါ။

နောက်ပိုင်းကျမှ တပ်မတော်ရဲ့ သဘောထားတွေ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်တွေနဲ့ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့် စိတ်ဓာတ်တွေကို ကျွန်တော် သိလာရပါတော့တယ်။ စဝင်ကာစကတော့ ဒီလိုမသိသေးပါဘူး။

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ တပ်ကြပ်ကြီးက ပြုံးရင်း ...

"ဘာအကြောင်းနဲ့ ပဲ မင်းဝင်လာပါစေ၊ မင်းရွေးချယ်တဲ့ လမ်းက မြင့်မြတ်တဲ့ နိုင်ငံတာဝန်ဖြစ်နေလို့ လေးစားပါတယ် ရဲဘော်"

လို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောလာခဲ့ပါတော့တယ်။

သူပြောမှ ကျွန်တော်လဲမကြာခင် ရဲဘော်ဘဝရောက်တော့မှာ တွေးရင်း ကျေနပ်မိလိုက်ပါတယ်။ နောက်နေ့တော့သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို အနီးစပ်ဆုံးက စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ်ကိုခေါ်ပြီး တပ်သားသစ်အဖြစ် အမည်စာရင်းသွင်း ပေးရင်းတပ်ထဲကို အပ်နှံပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် သင်တန်းကျောင်းမရောက်ခင် စုဆောင်းရေးတပ်မှာ ဆေးအရင် စစ်ရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖြည့်တာတွေနဲ့ အခြားလိုအပ်တာတွေ ဆောင်ရွက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ တော့ ကျွန်တော့်လိုပဲ အခြားသင်တန်းသားတွေနဲ့ အတူ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က ကွင်းကောက်ဆိုတဲ့ မြို့လေးက စစ်အခြေခံလေ့ကျင့်ရေး တပ်တစ်တပ်ကို ပို့ဆောင်ရင်း သင်

တန်းစေလွှတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အေးချမ်းတဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ပါပဲ။ သီဟိုဠ်ပင်တွေသိပ်ပေါသလို သစ်ပင်တောတောင်တွေထူထပ်တဲ့ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အစွန်က သင်တန်းကျောင်းတစ်ခုပါ။

သင်တန်းကျောင်းရှေ့အရောက်မှာ ...

"ရဲရဲတက် ရဲရဲတိုက် ရဲရဲချေမှုန်း" ဆိုတဲ့ စာသားကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစရာ တွေ့ရပါတယ်။ သင်တန်းမှာ တပ်သားသစ်နံပါတ်ရပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သင်တန်း စတင်လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ လေ့ကျင့်မှုတွေ၊ တင်းကြပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ များ ပြားလှတဲ့ သင်ခန်းစားတွေကို ကျွန်တော်တို့ လေ့ကျင့်ရပါတယ်။

သင်တန်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း နေသားကျ သွားပါပြီ။ အရင်လို မစိမ်းတော့ပါဘူး။ အမိန့်ကိုလည်း နာခံတတ်လာပါတယ်။ တပ်မတော်ရဲ့ သင်ကြားမှုတွေကို ကျွန်တော် ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပင်ပန်းမှုတွေ ခက်ခဲမှုတွေကို ကြံ့ကြံ့ခံကျော်ဖြတ်ရင်း လေးလတာ ကာလတစ်လျှောက် အကောင်းဆုံးကြိုးစားခဲ့ရင်း သင်တန်းဆင်းခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ တာဝန်ကျေတဲ့ စစ်သားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသွားမှာ ပါ။

ကျွန်တော် သင်တန်းဆင်းပြီးတော့ ခြေမြန်တပ်မတစ်ခုကို ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သိလိုက်ရတာကတော့ တပ်မတော်ထဲကို ဘာအကြောင်းကြောင့် ဘယ်လိုအခြေအ

နေတွေကနေပဲ ဝင်ခဲ့ဝင်ခဲ့ တပ်ထဲရောက်သွားကြရင် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ဆိုတဲ့ အတိုင်း တစ်စိတ်ထဲတစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။

သေအတူရှင်မကွာ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် အိုးစားဖက်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရတွေ ကိုလည်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတော့တယ်။ တပ်သားသစ်ဆိုတော့ ရောက်ကာစကတော့ ယောင်လည်လည်ပါပဲ။

နောက်တော့ ရှေ့တန်းပါခဲ့ပါတယ် ဘူဇာဒီးလို့ ခေါ်တဲ့ တပခဲထဲက နာမည်ကျော်နေရာပေါ့ဗျာ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နယ်မြေတစ်ခုကိုပေါ့။ ဘူဇာဒီးဆိုတာကတော့ သံတောင် ဘောဂလိကြီးဘက်မှ မိုးထိလုမတတ် မြင့်မားတဲ့ တောင်တစ်လုံးပေါ်က စခန်းတစ်ခုပါ။

အဲဒီစခန်းကို အစွဲပြုပြီး အဲဒီဒေသကို ဘူဇာဒီးဒေသလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ မိုင်းဖြစ်စဉ်တွေ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ငှက်ဖျားပေါ်တဲ့ လူသူမနီးဒေသကြီးတစ်ခုပါပဲဗျာ။ တပ်သားသစ်ဆိုတော့လည်း ရှေ့တန်းမှာ နေသားမကျသေးဘူးလေ။ တပ်မတော်အခေါ်အဝေါ်တွေမသိလို့ တပ်စရောက်ရောက်ချင်းတောင် ဒုက္ခရောက်ရပါသေးတယ်ဗျာ။

ကြုံလို့ ပြောပြပါဦးမယ် ... ဗကရေ။ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ဒေသမှာ "ခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ... ရှင် ... ဗျာ" စတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေသုံးလေ့မရှိဘူးဗျ နာဂစကားပဲ ပြောကြတယ်။

မြန်မာလိုပြောရင်လည်း "မင်း ... ငါ" ပဲ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ရိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ။ ရိုးသားစွာ နှုတ်ကျိုးနေကြတာပါ။

ကျွန်တော်တောင် တပ်မှာ တစ်နှစ်လောက်ကြမှ စကားပြောယဉ်ကျေးစွာ ပြောတတ်လာခဲ့တာပါ။ ဟာသအဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခု ပြောပြပါ့မယ်။

ကျွန်တော်တပ်ကို စရောက်တော့ တပ်ရင်းမှူးကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး
ဗျ။ လေးလပတ် တိုင်းအဆင့် အစည်းအဝေးသွားနေတယ် ပြောကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ တပ်ရင်းမှူးပြန်လာတယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော်သွားတွေ့ရင်း တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းထဲဝင်ရင် ခွင့်တောင်းဝင်ရတာတွေ ဘာတွေလဲမသိဘူးလေ။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဝင်သွားပြီး
"တပ်ရင်းမှူးဆိုတာမင်းလား" လို့ မေးလိုက်တယ်။

တပ်ရင်းမှူးက မကြားဘူးဗျ။ စာရေးနေတယ်။

သူ့အနားက 10 က ဘာကိစ္စရှိလဲ ရဲဘော်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်လည်း
တပ်ရင်းမှူးဆိုတာ အဲ့ကောင်လားဆိုပြီး တပ်ရင်းမှူးကို လက်ညှိုးထိုးပြမိတယ်။

10 လည်း ကျွန်တော့်အပြောကြောင့် မျက်လုံးတွေ ပြူးနေတော့တယ်
။ တပ်ရင်းမှူးကတော့ နာဂတိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ စကားပြောဟန်ကို သိထားပုံရတယ်။ ပြုံးပြပြီး ...

"ဟုတ်ပါတယ် ... တပ်ရင်းမှူးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ"

ဆိုပြီး ပြန်ပြောတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ...

"ငါက နာဂစစ်သည် တပ်သားဂူးနား"

ဆိုပြီး မိတ်ပြန်ဆက်ပေးလိုက်ပါတယ်။

တပ်ရင်းမှူးက တကယ် သဘောကောင်းချက်ဗျာ စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝတယ်။ နောက်တော့မှ အခေါ်အဝေါ်တွေ သိလာရင်း အားနာလိုက်တာဗျာ။ ဒီအကြောင်းကတော့ ကျွန်တော့်မိခင်တပ်မှာ အခုထိ

ပြောနေကြတုန်းပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း တာဝန်ယူရတာ။ ဘူဇာဒီး စောဝါးဒိုး ဒေသဘက်ဗျ။ ရိက္ခာပို့တာရော လှုပ်ရှားတာဝန်ပါယူရပါတယ်။ ဒီဒေသက တကယ်ကြမ်းတဲ့ ဒေသတစ်ခုပါ။

တချို့စခန်းတွေ ဗျူဟာကုန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်လာရင်း တာဝန်ကျတဲ့ နေရာကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီဒေသဟာ အသက်အန္တရာယ်အရှိဆုံး စစ်ဆင်ရေးတွေထဲက တစ်ခုအပါအဝင်လို့ စီနီယာကျတဲ့ စစ်သည် တွေက ပြောပြပါတယ်။

ဖာပွန်၊ လေးကေ၊ ဘော်စဲခို၊ ဘူဇာဒီး၊ မဲသဝေါ၊ မော်ဖိုးကေ၊ မော်ဖားသူ အစရှိတဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နယ်မြေတွေအကြောင်းလည်း သိရှိခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ တပ်ရင်း စောဝါးဒိုးမှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲပါ။

ရိက္ခာပို့တာဝန်ယူရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းကို ချုံခိုတိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲပါ။ အတွေ့အကြုံမရှိလို့ နေရာမယူတတ်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို တပ်ရင်းမှူးကြီးက သူ့အနားမှာ ခေါ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ပစ်ခတ်နေတဲ့ ကျည်ဆန်တွေကြားမှာ ကျွန်တော့်တစ်ပတ်စဉ်တည်းသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထိ မှန်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ပြန်လည်ပစ်ခတ်ပါတော့တယ်။ ရန်သူလည်း အလစ်ယူတိုက်ခိုက်ပြီး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားပါတယ်။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

စစ်ဆင်ရေးရဲ့ နောက်ထပ်လတွေမှာ တော့ ကျွန်တော်လည်း နေသားတကျ ရှိသွားပါပြီ။ တိုက်ပွဲတွေလည်း နှံ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ပွိုင့်ကသွားရတာ ဝါသနာပါတယ်ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခါနီးမှာ

တော့ စောဝါးဒိုဒေသမှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းရဲ့ ကျွန်တော်ပါဝင်တဲ့ ပျိုင့်တပ်ခွဲ ရန်သူရဲ့ မိုင်း ပြင်းထန်စွာ ထိခံရပါတော့တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှူးအပါအဝင် စစ်သည် ၄ ဦး မိုင်းဒဏ်ကြောင့် အသက်စွန့်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခြေထောက်မှာ မိုင်းစဝင်ခဲ့ ရပါတယ်။ စစ်ဆေးရုံတက်ခဲ့ရပါတယ်။ ခြေထောက်မိုင်းအစကို ခွဲထုတ်ပြီး နောက်တန်းမှာ ခဏနားခဲ့ရပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် စဆရကျမှ ပြန်တက်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ ခဏနားပြီး နောက်တစ်ခေါက် စစ်ဆင်ရေးကို ကျွန်တော်တို့ တပ် ပြန်တက်တဲ့ အချိန်မှာ တော့ ကျွန်တော်ပြန်ပါသွားပါတယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ ရိက္ခာသယ်ပို့လမ်းကြောင်းတွေ ဒိုဇာနဲ့ မိုင်းရှင်းလမ်းကြောင်းတွေ လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေရခဲ့ပါတယ်။

စစ်သားဘဝတွေ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်တွေကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည် ခဲ့ပါတယ်။ စစ်ဆင်ရေးအချိန်ပြည့်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဝင်တော့ တပ်ရင်းမှူးက ခွင့်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရွာကို ခဏပြန်ရင်း ညီမလေးတို့ ဆီ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် တူလေးတစ်ယောက် ရနေပါပြီ။ ရွာက နာဂကာလသားတွေက တပ်တွင်းအတွေ့အကြုံတွေမေးတော့ ကျွန်တော် ပြောပြမိပါတယ်။

စစ်သားဘဝကို သူတို့ သဘောကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်ခွင့်စေ့လို့ ပြန်တော့ ရွာသားနှစ်ယောက် တပ်ထဲဝင်မယ်ဆိုပြီး လိုက်လာလို့ တပ်ထဲထည့်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ တပ်ရင်းမှူးကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ ပေါ့။

နောက်တစ်နှစ်နားပြီးထပ်တက်ရတော့ ရတခ စဆရနယ်မြေပါ။ စဆရ တက်ပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ ဗကရောက်လာတာပါပဲ။ ရဲဘော်ပဲလှော်ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ၊ စစ်သည် တွေက ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ရင်း နာမည်တွင် သွားတာပါ။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ နာမည်လေးပါ။

တကယ်တော့ စစ်တပ်ဆိုတာ တကယ့်ကို ကျွန်တော့်အတွက် အတတ်ပညာတွေ ရှိမှီးရာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဒုတိယဘဝပါပဲဗျာ။ ဒါက ကျွန်တော့် အကြောင်းတွေပါပဲဗျာ။

* * *

အထက်ပါအတိုင်းပြောပြီး ကျွန်တော့်တပည့်ကျော် ရဲဘော်ပဲလှော်ခေါ်တသဂူးနားက ပြောရင်း အဆုံးသတ်သွားပါသည် ။

ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းသော သူ့အကြောင်းအား အံ့သြမိပါသည် ။ ချင်းတောင်မှ နာဂတိုင်းသားလေး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များ ပင်။

ကျွန်တော်တပ်ခွဲတွင် သူ့အမြဲနေခဲ့ရသည် အတူတူတွဲကာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရသည် ။ သူ၏ ရိုးသားသောစိတ်ဓာတ်များ ရဲဝံ့စွန့်စားမှုများ စစ်သက်ပြည့်မီမှုများကြောင့် တပ်ရင်းမှ သူ့အား ဒုတိယတပ်ကြပ်အဖြစ် ရာထူးတိုးပေးခဲ့ပါသည် ။

သို့သော်ရဲဘော်ပဲလှော်ဟူသော ချစ်စနိုးဖြင့်ခေါ်သော နာမည်က မပျောက်ပေ။ တိုက်ပွဲများ တွင် သတ္တိသိပ်ကောင်းတတ်သလို ရိုးသားသော စစ်သည် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည် ။

အမှန်တော့ သူက ၉ တန်းအောင်မြင်ပြီးသားပါ။ ဆယ်တန်းအား တပ်တွင်း ပညာရေးကျောင်းမှ တစ်ဆင့် ဝင်ဖြေရအောင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းပြောကြသည်။ ။

သူက ဆယ်တန်းအောင်လျှင် ရာထူးတိုးပြီး ပွိုင့်မသွားရမည်စိုး၍ မဖြေဟု ပြောလာပါသည်။ ။ အလွန်ရိုးသားသော စစ်သည် ပင်။ သေချာ ရှင်းပြကာ သူ့အားတပ်တွင်းပညာရေးကျောင်းမှ တစ်ဆင့် ဆယ်တန်းပြ န်ဖြေခိုင်းရတော့သည်။ ။

သူကြိုးစားမှုကြောင့် သူ ဆယ်တန်းအောင်မြင်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး သင်တန်းတက်ကာ သင်တန်းဆင်းပြီးနောက် တပ်ပြောင်းရွှေ့ သွားရပါသည်။ ။

ယခုလည်း တပ်မတော်၏ တပ်ရင်းတစ်ခုတွင် တပ်ကြပ်ကြီးစာရေး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတော့သည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ရဲဘော်ပဲလှော်၏ ရိုးသားမှုများ ၊ ရဲဝံ့မှုများ အကြောင်းကို ပြောနေကြဆဲပင်။

ဤအကြောင်းများက ကျွန်တော်၏ တပည့်ကျော် ရဲဘော်ပဲလှော်၏ အကြောင်းများ ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

နောက် ... အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လျှင် ဆက်လက်၍ ရဲဘော်ပဲလှော်၏ အကြောင်းကို ရေးသားပါမည်။ ။ ယခုတော့ ကျွန်တော် ခဏနားပါရစေ။ ။

* * *

(ဖြစ်ရပ်မှန်အားရေးဖွဲ့သည်)

Photo credit- fb

ကပ္ပတိန်ဝန်(ခြေလျင်အရာရှိဟောင်းတစ်ဦး)